

Filip Šovagović

Ptičice

- zatvor zvan čežnja

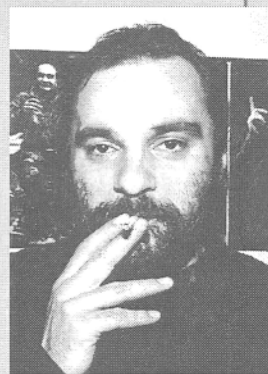
Zagreb, 2000.

FILIP ŠOVAGOVIĆ rođen je 03. rujna 1966. u Zagrebu. Otac, sin, unuk i brat. Služio je dvije vojske, preživio reformu i revoluciju. Pripadnik generacije koju nitko ništa ne pita.

Pohađao je škole Augusta Šenoae, Sedam sekretara SKOJ-a te Obrazovni centar za jezike. Apsolvirao glumu na Akademiji dramske umjetnosti. Apsolvent je filmske režije na istoj akademiji. Autor je drama *Zvonimir Zajc* (izvedena na Hrvatskom radiju), *Cigla* (HNK, Split, 1998), i *Ptičice* (HNK, Split, Splitsko ljeto, 2000). Za *Ciglu* je dobio Nagradu Udruženja dramskih umjetnika za najbolji praizvedeni tekst u sezoni 1998-99. u produkciji HNK Split i proglašena je najboljom predstavom 9. Marulićevih dana, a postigla je i međunarodni uspjeh (Bonner Biennale, Stadt Theater Konstanz).

Kao glumac stalno je zaposlen u Dramskom kazalištu Gavella u Zagrebu. Sudjelovao je u tridesetak igranih filmova i jednako toliko kazališnih predstava. U kazalištu je igrao u predstavama Čehova, Becketta, Turgenjeva, Shakespearea, Jovanovića, Šoljana, Coltesa, Šovagovića..., u filmovima Grlića, Tribusona, Smodlake, Nole, Hribara, Schmidta, Kušana, Ogreste, Snježane Tribuson, Pavličića, Hitreca...

Kao redatelj i scenarist okušao se u trima kratkim filmovima: *Say no*, *Drvo života*, *Na travi* te kao koredatelj predstave *U očekivanju Godota* Samuela Becketta u Teatru ITD, Zagreb. Asistirao je redateljima Božidaru Violiću i Branku Ivandi.

OSOBE

CIGAN
FLEKICA
RADE
PLJUGA
DESA
ŽIR
PIRO
ZDENKA
EVA
ĆIRTO
ZATVORENIK

Radnja se događa u Hrvatskoj u posljednje dvije godine 20. stoljeća, u zatvoru, ne zna se kojom. Tu i tamo čuje se mijaukanje gladnih mačaka.

CIGAN

Cigan lete su la čelo
Bunjuel i realizam
Daun taun andergrund, renesansa algijeri,
Prije kiše pijheš pivo,
Kiša pada, trava raste,
Leto dođe, trava suši,
Dim izlazi na skroz uši,
Rosamunda, beatriče, kino sala, akvafreska
Akvafreska, figa streta, vino puro, kaco duro,
Ima jedan novi komad, miloš forman,
Glumci igra, peva, svira,
Tapšaš rame, bravo svima,
Bravo glumci, bravo umetnici,
Čao rije šukarije, čao cure i dečaci,
Planina nema zime, pesmu peva policajci,
U parizu premijera, grand spektakl holivudski,
Roko hadson, žuto pesak, lido kanal, venecija
Španski pedro aldovara, snima film o mojoj majci
Viva barcelona, pariz, hamlet i jokasta.
Bura puši zaljev svinja komunista će gevara,
Zaliv svinja i žaklina, aristotel i onazis

Ljupče Konstantinov

CIGAN: Ma ne možemo mi svirati neki baljadi, neki tamo rok ili šta ti ga ja znam. Mi moramo svirati naše, od Cigani muzika, ne možemo se zabavati sa glazba koju ne razumijem, moramo svirati glazbu koju osjeća duša i koja boli...

FLEKICA: Zašto? Mi moramo skidati stvari i moramo ih stalno slušati, moramo proći kroz jedan proces koji se zove korno usavršavanje. Moramo vježbat i kada se dogodi pjesnik, koji će biti iz našeg tima, onda ćemo uglazbljivati njegove stvari.

RADE: Ja neću da me boli dok pjevam, hoću, prije svega, divljati na stageu! Želim biti umoran! Ako ćemo svirati Cigani, vaj Cigani, upucat ću se! Želim se smijati. Želim si dokazati da mi je život

koliko toliko zanimljiv.

CIGAN: Ne kažem ti ja da ti izrežeš žila ili šta ti ja ga znam.

RADE: Nemoj me mučiti, svi me muče, hoću svirati narodnjake ili neki jazz ili free jazz ili ne znam, hoću vesele stvari, mislim, mogli bi svirati Rolling Stonese ili Beatlese, evo zašto ne bi svirali Beatlese?

PLJUGA: Znaš kaj, svejedno mi je kaj ću svirati, hoću izaći iz zatvora i kad izađem van, hoću imati band i neću ponovo tražiti poslove i ulaziti u konflikte, hoću biti folk zvijezda koja ima problema sa zakonom, to bi bio dobar image, kada bi bio muzičar, onda bi ovaj lopov u meni možda malo izgubio kompas, možda bi pronašao neku dobru gospođu ili drugaricu, pa drugarce ovo, drugarce ono, pod ruku, pa sladoled, šetnja, dvije šetnje, navečer koncerti pred polupraznim gledalištem. Možda bi mogao osnovati porodicu!?

Pokušavaju odsvirati neku pjesmu. Dolazi Desa.

DESA: Posjeta za Radu i Pigu! (*Rade i Pljuga odlaze*)

CIGAN: Niko meni u posetu da dođe, a koliku familiju imam!

DESA: Šta radite vas dvojica?

CIGAN: Glupirame se.

DESA: Naglupirao si se ti dosta, vidim ja to. (*Odlazi.*)

FLEKICA (*tiho Ciganu*): Ajmo pobjeći iz ovog čumeza.

CIGAN: Kako?

FLEKICA: Ne znam.

CIGAN: Treba da se beži onda kada to nitko ne očekuje.

FLEKICA: Misliš?

CIGAN: Mora po planu da se radi.

FLEKICA: Ako nas ulove?

CIGAN: Bolje puno da nas ne ulove.

FLEKICA: Moramo u neku zemlju sličnu ovoj.

CIGAN: Španjolska.

FLEKICA: Treba bježati iz bolnice.

CIGAN: Ne vidim kako da obolimo svi skupa zajedno.

FLEKICA: Smisliti ćemo.

CIGAN: Ne vidjim kako ćemo se zajedno razboljit, shvaćaš?

FLEKICA: Možemo se razbolit od, ne znam...

CIGAN: Čekaj. Možemo da se razboljimo od neka venerična bolest. Ko će sve da beži?

FLEKICA: Moramo svi.

CIGAN: To je najbolje. Više gljava-više mozgja!

FLEKICA: Možemo pojest govna.

CIGAN: Čija?

FLEKICA: Vidjet ćemo.

FLEKICA: Ajmo van.

Izlaze.

Promjena. Drugi dan.

PLJUGA: Ajde seljačine, treba vježbat.

CIGAN: Ti možeš da vežbaš, dušu Bogu da ispustiš, al od svirke nećeš leb da jedeš. Imaš volju, stas, ženama se srce para, noge se odseku kad te vide ali talenta nemaš ni za lek.

PLJUGA: Ma ja ću to radom.

CIGAN: Jel znaš šta ja mislim o rad?

PLJUGA: Znam.

CIGAN: A znam i šta ti misliš o rad.

PLJUGA: Znam.

CIGAN: Zašto onda pričaš o rad?

PLJUGA: Zbog tebe.

CIGAN: Rad je jedno, a vežba je drugo. Nikada ti nisi radio, mislim u smislu da si nešto proizveo. Vežbaj ti, samo vežbaj... znaš šta ja moram za tebe da učinim? Moram da imam u sastav amater koji ne može ništa da uradi na bilo koji instrument osim na bubanj, a i to samo slučajno. Nama sastav svira - majka da nas se zastidi. Moram da propadnem sa sastav, a moram da probam po celje dane! To je za mene katastrof! Mogu samo da se nerviram i ne mogu da te izbacim iz orkestar jer sam čovek, alji bolje da kažem - glupan. I neću više ništa da kažem, samo ću da sviram ili ću da pevam. Ajmo ono "Pade bomba na Beograd".

FLEKICA: To je tužna.

CIGAN: Ajde bre, tužna je, kako će da bude veselo kad bomba padne?

FLEKICA: Neću tužne stvari svirat.

PLJUGA: Ajde poslije ćemo nešto drugo. Cigan, uzmi harmoniku!

CIGAN (*svira, razgibava prste*): Voljim harmoniku, može franjcuska, može ciganjska, moža franjcusko-ciganjska. Harmonika... instrument... puhne vetar i ona sama svira, može sve, ozbiljna glazba, rok, ruska, možeš da slušaš harmonika i gljedaš sumo borba. Idemo, prebiri.

Iz zatvora se čuje glasno odobravanje u smislu - to, daj malo, daj jače, oderi i ostalo. Ulazi Žir.

PLJUGA: Šta je bilo?

ŽIR: Ništa.

PLJUGA: Odlaziš ili ostaješ?

ŽIR: Ostajem.

FLEKICA: Zašto?

ŽIR: Zato što mi je ovdje prekrasno, a i gdje bih ja sam sa sobom. Ovdje ste vi, moji najbolji prijatelji, s vama uživam u glazbi.

FLEKICA: I šta su ti rekli?

ŽIR: Rekli su da se ne ponašamo baš najbolje.

RADE: I za mene?

ŽIR: Nisu nikoga izdvojili, rekli su, globalno, da ova ćelija radi protiv interesa kuće, da tražimo nova pravila i da dajemo loš primjer ostalim zatvorenicima.

FLEKICA: Pa oni nama daju loš primjer.

ŽIR: Nema to veze. Uopće nije važno što si ovdje zbog utaje. Isto ti je kao da si ubio neku babu.

RADE: Nije to isto. Da sam je likvidirao učinio bi dobro djelo, ovako, ona je inzistirala da ne prijavljujem porez, a ja sam završio u zatvoru. Ja tu lovu uopće nisam vidio, najbolje je kad čovjek uopće ne radi ili kad radi na crno, to je najbolje.

CIGAN: Pa tebi žena sve zna?

RADE: Ne razumijem.

CIGAN: Ja ti samo kazujem da nenji dobro kada žena za svaku paru zna.

RADE: To znam i ja.

FLEKICA: A koliko nisi prijavio?

RADE: 7.000 DEM-a.

ŽIR: Puno. Šta, mislio si ne odgovarat za tu malu prijevaricu?

RADE: Nisam, evo, odgovaram. Odgovarao sam na ispitivanjima bezbroj puta da mi je žao i da se

kajem i da mi je krivo i šta ja znam sve ne. Najgore mi je zbog klinaca.

ŽIR: Ajmo svirat dječje stvari!!

FLEKICA: Mi?

CIGAN: Pa i deca su ljudi, samo mali!

FLEKICA: Kako ćemo mi svirat dječje stvari? To i nije saživjelo u narodu, djeca idu u parkove, na more, grudaju se i jedu griz i šta ti ga ja znam šta sve ne, idu u vrtić i na rođendane.

ŽIR: Mi bi se mogli organizirati da sviramo na dječjim rođendanima.

FLEKICA: Dobro, ti stvarno misliš da se nas djeca ne bi prepala?

ŽIR: Pa pogledaj kak izgleda neki operirani pjevač ili ovi novi bendovi, ko da su priključeni na struju, ispijeni su.

CIGAN: Priključenji su na droge.

FLEKICA: Zanima me jedna stvar: Htio bi razgovarat s Pljugom, a da se vi ostali ne uključujete. Pitam jel to moguće.

RADE: Zašto ja ne mogu sudjelovat u tom razgovoru?

FLEKICA: Tebe ćemo pitat za mišljenje, okej?

RADE: U redu.

FLEKICA: Jel bi ti Pljuga pobjego s nama iz zatvora?

PLJUGA: S kim?

FLEKICA: Sa mnom i sa Ciganom.

PLJUGA: A Žir?

FLEKICA: Cigan će s njim kasnije razgovarat.

PLJUGA: Ljudi, ide Desa!

FLEKICA: Ide raska!

CIGAN: Ajmo, *Muppet show!*

Desa uđe. Sluša. Nadgleda. Ptičice sviraju neku stvar iz Muppet showa.

DESA: Jel ovo ćelija 115?

PLJUGA: Je.

DESA: Šta radite?

PLJUGA: Ništa, kusamo janjetinu.

DESA: Od danas sam šef, šef KZD-a!

RADE: Unaprijedili su te. Šta je to?

DESA: Postala sam šefica za Kulturno zabavne djelatnosti! Ako ćete surađivat sa mnom, sredit ću vam slobodne vikende.

CIGAN: Izvinjite, audicija mora da se prođe.

DESA: Ako ćemo o audiciji, onda ne znam tko to od vas ima šanse da prođe u bilo kom smislu. Ja sam ovdje šef, da ne kažem šefica jer to za vas ne bi ništa značilo, a s mojim dopuštenjem ovdje bučite cijele dane. Ako hoćete, mogu od vas napraviti odličan orkestar. U slučaju da me ne želite u orkestru, onda ću vam zabraniti djelovanje, a ako se izborite za svirku opet, e, onda postoje druge metode i tako dalje. Dakle?

ŽIR: Mi se ne bojimo da nam neko zabrani rad.

CIGAN: Mi tako i tako ne voljimo probat.

DESA: Dobro, okrećem ploču.

CIGAN: B strana.

DESA: Da kažem, ovdje dugo nije bilo umjetnika, bili su razno razni kriminalci, silovatelji, prijestupnici svakog kalibra i kada ste se pojavili vi, s vama je i došla šansa da se ovdje nešto učini, da se malo oplemeni ovaj prostor u kojem su, dragi moji, robijali i puno veće face od vas. Ne pripadam baš vašoj generaciji, ali ne pripadate ni vi mojoj. Ja sam u mladosti žarila i palila, bilo je plesnjaka na sve strane, frajera je bilo koliko hoćete, udala sam se jednom, ali on je otišao s nekim frajerom. Žao mi je, ali sad - moja ljubav je glazba. Možete reći da me interesira lova, ali to je potpuno nebitno, bitno je da se mi žene pomažemo, a da vi glupani ubijate jedni druge. Mislim da ću svirat s vama, vidim to u budućnosti.

RADE: Dobro, primljeni ste, nemojte filozofirat.

DESA: Kad je proba?

CIGAN: Sad.

DESA: Aha.

PLJUGA: Čuj, kak su tebe prozvali baš Flekica?

FLEKICA: Ne znam. Jesi se ukopčala ti?

DESA: Odavno.

CIGAN: Nemoj samo struja da te drmne, nas će odma da osumnjiče...

DESA: Ne bojte se vi za mene, neće grom u koprive, he, he, he...

Pokušavaju odsvirati Mi Lord. Desa pjeva. Band se raspada, ali se pri kraju pjesme ipak nekako skupe.

ŽIR: Moramo imati još neku babu u orkestru.

RADE: Zašto?

ŽIR: Zato da nas ne gledaju samo komadi.

DESA: Ako mene slušate, moramo imat još jednu dobru žensku.

CIGAN (Žiru): Misljiš da će nam na koncerte doljazit komadi, i to, pazi, ne jedan komad - nego komadi?! Misljiš da tvoja faca može privući komad?

ŽIR: Mislim da da.

CIGAN: Ljepo je to čut.

ŽIR: Trebali bi za muški dio naših obožavatelja isto imat neki adut u rukavu, ne mora ona uopće pjevat, ne znam, može nešto svirat ili može recitirati ili ne znam... i zbog nas je bolje da imamo šaroliko društvo, mislim, kad izađemo da se ne podsjećamo samo na zatvor i tako to.

PLJUGA: Bilo bi odlično kada bi imali nekog dobrog komada, samo, mislim da nam to neće uspjeti.

FLEKICA: Šta nam fali? Hoću reći, koja bi nas to okolnost navela da počnemo nešto zajedno? Ako uspijemo isfurat da nam dođe još neka singerica, kaj se mene tiče, bolje bi bilo da je crmkinja, ali može i bjelkinja, evo, ja znam Škugora, on nas može isfurat ko band.

CIGAN: Crmkinja.

PLJUGA: Treba napisat molbu da ona dolazi subotom ili nedjeljom.

CIGAN: Ja znajem jedna sociljaljna radnica.

PLJUGA: Kak izgleda.

CIGAN: Bez vez.

Drugi dan. Orkestar proba. Zdenka, socijalna radnica pjeva. Desa uvrijeđeno pilji. Zdenka dominira orkestrom, njena je pojava superiorna i blistava, dok ostali članovi pored nje izgledaju glupo.

Sutradan.

CIGAN: Misljim da nam je ona doniljelja nešto što mi nismo imalji do sada.

RADE: Misljiš...?

CIGAN: Bez šalja. Mi imamo sada šansnje da imamo dobar orkestar, samo ne smijemo izgubit gljavu, misljam, sada muška publika ima razljoga da gljeda na naš šou. Ja mogu bit ljider, ti Rade možeš

da daš drugi glas, samo moraš da naučiš da zavijaš tako da imamo profilj Gypsy King i ako ćete da sljušate na mene, uradiću od vas orkestar i za vjenčanja i za rastavu i za rođenja i za sprovodi.

PLJUGA: Ja oću svirat bas.

RADE: Ne dam.

CIGAN: Svako mora da svira sve. Kada ostanješ sam da možeš da se utešiš ili sa gitara ili sa armonjika i šta ti ga ja znam, ako je uteha uopšte moguća. Treba neka franjcuska stvar da se uradi, to volje i Srbi i Hrvati, možemo lepo u Bosni da gostujemo i da idemo na turneji po celji svet. Ja bi voljeo da upoznam neki španjolski Cigani... idemo sviruvat stvar na onaj peder Brelj!

PLJUGA: Nije on bio peder.

CIGAN: Ja to tako od milj...

RADE: Ko će pjevat?

CIGAN: Ja.

RADE: Ja ću drugi glas.

PLJUGA: Iz kud idemo?

CIGAN: Što me to pitaš kad samo šuškaš?

DESA: Ma mislio je iz dura ili iz mola.

CIGAN: Idemo iz dušu...

DESA: Samo da vam ispričam nešto. Mi ako se dobro uvježbamo, mi možemo svirat po dijaspori, mislim, to ima smisla, jer ovdje ljudi nemaju novaca i ne mogu dolazit na koncerte, a vani, naši gastarbajteri vole vidjeti bilo koga iz domovine, odma vade pare. Sad, jedino bi trebali svirat neke naše stvari, jer je glupo da dolazimo iz Hrvatske a da sviramo stvari od Brelja ili šta ti ga ja znam. Naš čovjek oće da čuje domaću pjesmu, oće da si razbije glavu ili da se pobiju i da bude tuča i da se isповраćaju i da im bude slabo. Kad im je loše, onda su zapravo sretni.

CIGAN: Ta dijaspora, to je prava zemlja za nas. Mislim da je vrijeme za večeru.

Na večeru odlazi svi osim Pljuge. Nailazi Zdenka.

PLJUGA: Zdenka!

ZDENKA: Šta se dereš?

PLJUGA: Zdenka, moram ti nešto reć!

ZDENKA: Zašto vičeš?

PLJUGA: Htio sam te vidjet.

ZDENKA: Evo, vidiš me!

PLJUGA: Dodil!

ZDENKA: Neću.

PLJUGA: I?

ZDENKA: E?

PLJUGA: Fenomenalno pjevaš. Imaš bolji glas od Madone. Dok sam te slušao, opizdio sam se u oko, još uvijek ne vidim dobro.

ZDENKA: Zašto si me zvao?

PLJUGA: Cigan ne zna pjevat.

ZDENKA: Ja sam pjevala u klapi Filip Dević.

PLJUGA: To je muška klapa.

ZDENKA: Nije, nego ženska.

PLJUGA: Filip je muško ime.

ZDENKA: Muško je ime, ali je klapa ženska. Dobro, nisam uopće pjevala sa njima, bila sam na audiciji i nisu me primili, pa šta?! Ali ovdje nemam nikakvu konkurenciju.

Ekipa se polako vraća s večere.

FLEKICA: Koju životinju najviše voliš?

CIGAN: Voljim ljame, voljim medvjeda, voljim divlju svinju, ptice, ptice posebno voljim, mislim, ptica je zapravo metafora, prvo voljim ptice, onda dugo, dugo nitko, e tek onda ljame. Voljim i klokane, koalje...

FLEKICA: Šta su to koalje?

CIGAN: Koale!

PLJUGA: Reko si koalje.

CIGAN: Može i koalje.

PLJUGA: Kako se kaže kod nas?

CIGAN: Koalje. To je isto kao na primjer London i "Ljondon".

Pauza.

RADE: A zašto ti ustvari govoriš lj?

CIGAN: Zato jer sam ja tri osmine Sljavnac.

PLJUGA: A kaj si dvije osmine?

CIGAN: Španjoljac.

PLJUGA: To je izvrsno.

CIGAN: Izvrsnje.

RADE: To je ruski!

CIGAN: Tri osminje sam iz Moskva.

RADE: Ako si ti iz Moskve, ja sam iz New Yorka.

ŽIR: Ti si iz Knina.

RADE: Od Knin se kaže.

CIGAN: Dobro iz jednog maljeg mesta sam pored Moskve.

PLJUGA: Kako se za vas uopće zna odakle ste? U principu se ne zna!

CIGAN: Da ne može poljicajac da nam izbací familjija iz neki napušteni objekt. Neka kuća, recimo, propada i niko neće da živi i radi u njoj, stoji prazna celjo stoljeće i onda se mi skupimo, dovoljno ti je tri žene da imaš, ne više, provaljimo bravu, a vrata padnu na nas, nastanimo se, živimo, peremo se i radimo, sviramo i komponirame i onda op - dođe poljicija i spremi mene u zatvor - a ja nevin. Zato bolje da se ne zna iz kog je mesta Cigan, jer smo mi uvek negde iljegalno, rozumješ, nema papiri, nitko ne zna da piše i tako.

ŽIR: Ajmo svirat Rolling Stonese.

CIGAN: Koju stvar?

ŽIR: *Anybody seen my baby?*

CIGAN: Jel ko vidio moju malu?

FLEKICA: Nije.

ŽIR: Ljudi, kak ćemo se mi zvati?

PLJUGA: Možemo se zvat Pletersi.

ŽIR: Ne možemo se zvat Pletersi jer oni već jesu jedni.

PLJUGA: Onda se možemo zvat Noć. Band noć.

RADE: Kafka.

FLEKICA: Koji film sad vrtiš u glavi! Film.

ŽIR: Ovo prvo je bez veze, a ovo drugo nije uopće za band.

CIGAN: Može se zvat Noć. Zašto da se ne zove Noć?

ŽIR: Dobro, to sam zaboravio, tu sad imamo dva za Noć, jel još netko za Noć? Nije? Brodo. Ne može se zvat Noć, jer je Noć bez veze.

PLJUGA: Onda nek se zove Dan.

RADE: Jutro.

ŽIR: To već imamo, to je bez veze.

FLEKICA: Ne postoji band Jutro.

ŽIR: Postoji.

FLEKICA: Dobro, neka se onda zove... Dinosaurusi!

RADE: Može to!

PLJUGA: Ne može Dinosaurusi jel ima već Jurski Park, to ne može.

FLEKICA: Pa kaj ako ima Jurski park?

PLJUGA: Ne može Dinosaurusi...

ŽIR: Dobro, glasaćemo, ko je za Dinosaurusi? Jen, dva, to je malo. Ne može Dinosaurusi.

RADE: Može Bukowski i Solženjicin

CIGAN: To je glupo ko ništa na svijetu, ništa nije tako glupo...

RADE: Onda može Riba.

CIGAN: Mrkva.

ŽIR: Majoneza.

FLEKICA: Vata za uši.

PLJUGA: Salata.

FLEKICA: Trava.

ŽIR: Mastodonti.

CIGAN: Utaja.

PLJUGA: Porezi.

RADE: Književnost.

FLEKICA: Krpice.

ŽIR: Mariola.

CIGAN: Može Mariola.

FLEKICA: Oćemo se zvat Mariola?

RADE: Može.

PLJUGA: Evo, zovemo se Mariola, šta ćemo sad? Di je šampanjac, pa valjda to moramo proslavit, idemo, šampanjac i sve ostalo, kavijar, šta ja znam, losos, šampanjac, kavijar... izgubio sam se ...

ŽIR: Ne možemo se zvat Mariola.

RADE: Zašto?

ŽIR: Moramo se zvat Ptičice.

PLJUGA: Zašto?

ŽIR: Sanjao sam da se zovemo Ptičice. Idemo probat.

RADE: Može Ptičice.

Pokušavaju odsvirati neku pjesmu od Azre. Dolazi posjeta.

PIRO: Dobar dan, ja sam Piro, mogu reći i svoje prezime, ali mislim da vam to ne bi ništa značilo, tako i tako, ljudi se zovu po imenu, a ne po prezimenu, uglavnom, Pirić mi je prezime, a ovo Piro mi je nadimak, a ime mi je Branko, trebao sam bit Getruda, ali sam onda postala Piro, nema to veze sve skupa, mislim ja ovdje imam pola sata, pa ne moram valjda ovako žuriti, a ovo je neki zatvor otvorenog tipa?

RADE: Sve je otvoreno osim izlaznih vrata.

CIGAN: Mislim i ona su otvorena, alji ne za nas, imamo neke vikende.

DESA: To sam vam ja sredila!

CIGAN: Ali to je kratkotrajno!

PIRO: Zanimljivo je to ipak da u zatvorima, eto, nije sve crno. Imao sam jednog prijatelja koji se iz zatvora vratio s nekim problemima,

CIGAN: Ovdje nema problema.

PIRO: Nećemo sada o tome, ja sam ovdje došao jer sam čuo da vi dobro svirate, rekla mi je Desa da vi ozbiljno mislite nastaviti i kada izađete vani, a zapravo, jeste li vidjeli koje je danas bilo vrijeme, to je dobro, ali sigurno vam je teško što se tiče nekih ostalih stvari kao što su žene i slično...

PLJUGA: Pa imamo mi u orkestru dva komada.

PIRO: Znam, ali vas je četvero, ili ne petero vas je, to nije dovoljno, ali nije to važno, ja sam mislio kada bi vas ja preuzeo i kada bi vam možda uspio organizirati turneju, kad kažem turneja, ne mislim na Bridges of Babylon, ali mislim tu da se malo prošćete po kraju, mislim tko zna, možda u vama čuč nekakav odličan band, a niste u stanju to doživjeti jer ne znate kako bi sve to, ali evo, ja predlažem da ja budem menadžer; to ne bi bilo loš ni za mene, želio bih konačno početi nešto sa sobom, možda bi ja bio dobar menadžer, zašto ne bi pokušao, pa nisam valjda tako star da bi me avantura mogla previše koštati, želim da uspijete, da uspijemo i tako dalje, uvijek sam govorio svojoj ženi da nije dobro previše pričat, ali ona gnjavi pa sad i ja, mislim, znam ja i neke štoseve i tako, ali ne još... malo kasnije.

ŽIR: A jeste imali već nekog uspjeha?

PIRO: Pa, kažem, radio sam sa cvijećem, radio sam u jednim novinama, tamo sam pisao kao novinar o dnevnim događajima, pisao sam i o sportu, ali onda mi je to dosadilo, nekako, nisam se mogao probiti, svi su oni nekako podmazaniji od mene, a ja, ja sam poetska duša, šta ja znam...

FLEKICA: Ajde ti u pizdu materinu.

PIRO: Htio sam biti pjevačica, ali za to nemam hrabrosti, možda sa vama i propjevam, to bi mi bio najveći uspjeh i onda svakog dana trčim, radim neke vježbe, ne znam što se tiče kondicije

sve je u redu, imam deset jabuka doma, onda to beremo i tako, ne znam, život je prijevara...

ŽIR: Ma, možeš pjevat, ali to je komplicirano, već nas ima trojica oko toga, mislim možemo te čut, ali možeš pjevat samo ako si Pavarotti, ovako, pjevača ovdje u kavezu ima na sve strane. Ne znam šta da ti kažem u vezi toga, možda je to bolje ostaviti za kasnije...

PIRO: Pa da, ne moramo se mi ništa sada dogovoriti, ja bi htio postati menadžer, to je komplicirano, ali hoću raditi i ne bojim se posla. Pa ko danas ne bi htio raditi? Ja mislim svi. Posla je tako malo i onda kada ga ima, izgleda kao da će sutra već nestati, a onda opet ispočetka, meni uopće nije jasno što ćemo mi u penziji, mislim, mi, mladi ljudi, vi pogotovo koji ste u zatvoru i tako, ne znam šta da vam još kažem, to je moja želja, a vi kako hoćete, htio sam biti i model, ali ne to nije uspjelo.

ZDENKA: Drago mi je, ja sam Zdenka. Ja sam ovdje slučajno iako sam njihova pjevačica.

RADE: Pa ne možete vi samo tako predstavljati nas, mi smo, šta ja znam, pravi pravcati orkestar, mi vas ne znamo, mislim shvaćate nas...

PIRO: Ma, to je jasno, evo nema nikakvih ugovora, nema nikakve prisile, nema ničega što bi vas obavezivalo da vi sa mnom surađujete, mislim, ja bih to htio raditi zbog svoje vlastite dosade, meni je u životu zaista dosadno, htio bih nekako realizirati samog sebe, htio bih biti koristan, htio bih onda jednoga dana prestati raditi, ali zato jer bih se umorio, a ne zato jer nema posla i šta ja znam, ja mislim da posao treba izmisliti, da posao ne može pasti s neba i tako sam ja izmislio ovo, a s direktorom se dosta dobro znam, mislim, on je malo naivan, mogao je ostati u biblioteci, ali njega je počela zanimati politika i tako, sada je zaglavio, a često se ovako, nalazimo i pričamo i on mi je pričao o vama, pa sam ja smislio da vas lansiram i da nešto učinim sa sobom, jer, gledajte, ruku na srce, bolje uvjete ne možete ni zamisliti. Prvo, imate plaćen stan i hranu, imate instrumente, sad, vjerojatno je i netko od vas talentiran i tako dalje, tu ima milion okolnosti koje upućuju na to da ćete vi jednog dana postati planetarna atrakcija

prvog reda, a ja bih vam u tome htio pomoći, a ja ... nisam ja u tome bitan, mogu peć kestene, mogu se surfat, ne znam, to je paralela sa jednom sličnom pričom koju sam doživio u životu, ali nema smisla da vam o tome sada govorim, odlično sam ručala danas, oh oprostite, to mi nekad pobjegne, dakle ručao sam odlično, jučer sam nabavio odlične cipele, vidite ih?

ŽIR: I šta, nema ugovora?

PIRO: Nema.

DESA: Bolje da nema ugovora. Ćiro isto nema ugovor.

ŽIR: Zašto?

PIRO: Pa ne postoji firma ili ne znam što, ne znam kako da te ugovore sastavim, vi ćete znati da ću ja uzimati možda dest posto najviše, jer ja sam pošten i meni to nije bitno, dakle, zarađivat ćete mnogo, u svakom slučaju više od mene, meni trebaju novine, kava i cigarete, nemam ja prevelikih prohtjeva, cipele sam kupio i šta ja znam, ne treba mi mnogo toga, na primjer, htio sam neko vrijeme imati auto, ali to sada više neću jer ne želim. Šta će mi? Svi imaju auto. Ja bih htio biti poseban. Uvijek čitam novine, to je bitno, da čovjek zna što se događa u svijetu, kažem, bio sam novinar, ali nemam nikakvih veza, mislim teško sam uspostavljao kontakte, možda bi trebao više govoriti ili razgovarati, možda me ljudi ne razumiju.

FLEKICA: Čuj, jel se gasiš negdje?

PIRO: Ja sam 100% okej tip i sa mnom ne bi smjelo biti problema.

CIGAN: Zašto dest posto?

PIRO: Pa dobro, može pet.

CIGAN: Ne, to je premaljo, koji to menadžer uzima deset posto?

ŽIR: Šta sereš, ja spuštam ti dižeš!

PIRO: Nisam ja menadžer, a zapravo i jesam, gledajte, ja vjerujem u vas, slušao sam vas i prije samo se nisam ovako javno pokazao. Bolje imati dest posto od Rolling Stonessa nego pet od nekog tamo majmuna, jel tako?

RADE: To je u redu, ja mislim da je čovjek pošten. A reci ti nama, jel ti nama možeš sredit da se mi malo obučemo ko zvijezde, da imamo ono, neki *image*?

PIRO: Na *imageu* treba raditi, smatram da to ne može raditi jedan čovjek, nego to mora biti više ljudi stručnjaka i onda to može izgledati dobro.

RADE: Meni trebaju dolčevite.

ŽIR: Tako je, u dolčeviti čovjek može izgledati pristojno. To trebamo provući kao naš zaštitni znak, trebamo pretendirati na sve dobne skupine...

RADE: Možda bi trebao operirati nos?

CIGAN: Obavezno moraš operirati nos i možeš se pocmiti tako da imamo i crna, to je dobro za band, a dobro je iza mene, da ima neko crnji od mene.

RADE: Ja bih htio bit zgodan, razumijete me, ali ne znam šta da radim, mislim, moraju me uzeti ti stručnjaci...

PIRO: *Image* je najvažnija stvar, ako uzmemo neke primjere, onda vidimo da se dobar dio uspjeha sastoji od dobrog i prostudiranog *imagea*. Čovjek na bini mora izgledati dobro i vi se morate natjecati zapravo, tko će od vas izgledati najbolje... nije važno ko će imati više uspeha kod žena, to je sasvim nebitno, vi morate biti lijepi, morate izgledati kao da se svi lijepe za vas, a u stvarnosti nije važno imate li uspjeha ili ne. Mislim, važno je da u tom stilu koji ćemo mi formirati uživati i da se osjećate dobro, evo bitno je kako se čovjek ponaša, možemo malo probati, evo ja mogu pokazati kako bi se morao ponašati pravi rocker.

Piro pokazuje kako se ponašaju pravi rockeri, a band ga oponaša.

PIRO: Sada moram ići, malo smo se zezali, navratit ću opet. Vježbajte. I Girardelli vježba. Juha mi vrije. Inače gospođa je Pirić pobjegla s nekom lezbetinom, pa kuham sam... Moram na slobodu, ha,ha,ha..

Piro vrisne od smijeha. Nitko se drugi ne smije. Izađe van.

RADE: Ja se možda ne bi trebao ponašat ko rocker.

CIGAN: Zašto?

DESA: Ti bi mogao glumiti nekakvog idealista

tako da imamo kao neki kvazi politički profil, da uspijemo u tom smislu povući za sobom masu iz društva koja je za promjene, da budemo revolucionarni, da odvedemo ljude u bolja vremena, da nešto promijenimo, da ljudi bolje žive i šta ja znam...

RADE: Netko mora bi specifičan po nečem drugom, razumijete, ja bi mogao biti, ono, kao, intelektualac kojem sve to ide na živce i ne znam...

DESA: Mislim, ja vas ovako gledam ovih zadnjih par dana i znate što mi pada na pamet, mislim, na vama se vidi da vi niste kreteni i pitam se zašto ste i kako u zatvoru, mislim, to sada uopće nije važno, zanima me kako to da niste uspjeli kada ste bili mladi?! Mislim, hoću reći ja sam stara, osim toga nisam u zatvoru, mislim jesam, ali mogu izaći kad god hoću, ne mogu baš kada god hoću, ali mogu, mogu se razboljeti

ŽIR: Bolje da je čovjek zdrav.

DESA: Dobro, mogu izmislit da sam bolesna.

ŽIR: Onda si opet bolesna.

DESA: Ma nije to važno, mislim, ja sam na slobodi i mogu vidjeti kako se ljudi ponašaju vani, a imam i čast vidjeti vas unutra, mislim, hoću reći, vi ste jedna dobra ekipa, mislim, razumijete me, kako ne, ali znate šta vam fali? Fali vam ono malo hrabrosti da se opustite, da razdvojite desnu ruku od lijeve i da muzicirate bez grča, i onda imate sve. Evo, imate njega, Rade je odličan, nije star, ali nije ni mlad, dobro izgleda, sad mora više raditi od vas, ali zato postoji rad, ali ne, on je lijen, ništa ga ne zanima, ne zanima ga proba, samo koncerti, e pa, dragi moj Rade ne ide ti to. Čovjek u svakom trenutku mora vježbati, mora održavati kondiciju, znate li koliko dnevno vježba jedan, šta ja znam, Pavarotti, ili evo onaj mali kako se zove, Španjolac je, Careras... čovjek lijepo pjeva zato što vježba, a ti Rade, samo ti je bitno da budeš zgodan i da se komadi lijepe za tebe, htio bi biti Travolta, ali ti si sve samo ne Travolta, budi Rade ali budi svoj.

RADE: Ja sam zapravo ugroženi Srbin. I to sa svih strana!

ŽIR: Ti si najprije budala, a onda si tek Srbin!

RADE: Mene se banalizira! Moja intima je sprdnja, svaka moja tajna postaje javni zahod, pa šta ako sam nesretan? Nesretan sam i imam pravo htjeti nešto drugo, hoću biti sretan, neću da me se proziva zato što sam Srbin, pun mi je kufer više riječi kao što su Srbija, Jugoslavija, Hrvatska ili ne znam Amerika, boli me kurac, osim toga ja sam Purger. Ko vas jebe! Svi ste sa sela i nemate pojma ni o čemu, ja sam civiliziran građanin i poštujem seljaka, samo vi seljačine ne poštujete nas, ko vas jebe!

DESA: Samo sam ti rekla da moraš više da vežbaš!

RADE: Ma, morate vi Hrvati da vežbate. Ja sam završio u zatvoru jer sam Srbin. Pitam se da li bi završio neki glupi Slavonac...

CIGAN: Šta Sljvonac?

RADE: ...isto tako za ovo šta sam ja učinio. Ja sam u zatvoru, a frajeri koji su zdlali pola tone heroína su na slobodi, to nema veze s mozgom. Legalizirana je atomska bomba, a marihuana nije legalizirana, jel znate zašto? Zato što do trave može doći svaki siromah, a do atomske bombe baš ne može, jel tako, dakle, bogati vladaju i zatvaraju siromašne samo da bi dokazali da su vlasnici baš svega pa i svačijeg života. Možeš poubijati sto tisuća ljudi da ne završiš u zatvoru, a ako popušiš joint ideš sjedit jer država nema od trave porez na promet, jel tako ili nije? Ko je zadavio babu na travi? Nitko. A na alkoholu? E to ipak jest, samo šta, od jedne litre votke država uzme deset maraka i od sto boca može već nabaviti Kalašnjikov i uvaliti ga nekom kretenu koji će onda poubijati bilo koga u koga se s vrha upre prstom. Jel tako? Koliko je nas ostalo ovdje? Dva posto.

FLEKICA: Puno.

RADE: Šta da radimo, da se odselimo na Mars, mislim sve je sranje, a ako si Srbin, onda je još i proljev plus sranje.

FLEKICA: Trava je za idiote!

RADE: Šta sereš, našli su sada da je ljekovita. I da ublažava stres.

FLEKICA: Za bolesnike je, pa to svakako!

RADE: Svi su bolesni!

FLEKICA: Ja na primjer nisam, pol ih s trave prijeđe na heroin jer ih više ne buba, a moraju bit razvaljeni jer kad im mozak zapravo radi misle da im ne radi! To je osnovni zajeb. Nemoj me jebat! Jesi smoto joint svom klinču? Nisi! Šta sereš onda?!

RADE: Ja ti govorim o sirotinji.

CIGAN: A šta da ja kazuvam?

PLJUGA: Šuti.

CIGAN: Ja ne mogu uopće da ispadnem čovek. Nikada. Uvek me legetimišu gdje god da se pojavim, pretresaju me na sve strane, a imam dece petnaest komada. I ko će sad da ih hrani kad mene nema? Mislim, zašto sam ja kriv ako sam Cigan? A kad treba na uho da se prebire nekom buržuju od sto pedeset kila onda smo u redu, to je nepravda, zašto crnac neće da radi u Amerika? Ne zato što je neradnjik ilji šta ti ga ja znam, nego zato što su bili robovi petsto godina i zato sad sledećih petsto ne žele da rade, razumijete? A onda ispada da su dno dna, a nisu, nego su na dopustu, jelj to jasno? Meni je, ali šta je bitnije, bitnije je da se zna da je svijet u komi jer ima sto milijardi dolara za naoružanje, a nema sto milijardi da se nahrani Afrika ilji ne znam Ljatinška Afrika. Zašto mi Ciganji ne možemo da živimo ko čerga? Kome to smeta? Šta je vi šminkeri u Armanji odelja?! Jel možeš u tom odelu u neko seljo da dođeš? Uzo bi ti kokoš, to da, ali bi paljo presvljačenje, guzicu dam pederu ako ne! A seljak ne mora da se presvljači kad u grad dođe, odma je jasnje da je seljak. Jelj tako? Zato se vi šminkate po gradovima, a u selja ne odlazite, samo po lovu i hranu kad treba. A mi Ciganji mi željimo da živimo onako kako su ljudi živilji u povijesti i ne željime da prihvatime modernju civilizaciju jer je civilizacija sve zajebala, od naprimer bušenja nafte gde će jednog dana zemlja samo da se uruši u samu sebe, do živci od čoveka gde je svaki drugi luđak i gde može da te ubije svako iza ugla, jelj tako i gde moram ljegetimaciju da nosim da zna pandur kako se zovem, a ja ne znam kako mi se sva deca zovu bogati, pa gde je tu pravda?

PLJUGA: Kada ćemo bježat?

RADE: Kada se dogovorimo kako ćemo.

PLJUGA: Kad ćemo se dogovoriti?

RADE: Kad se dogovorimo.

PLJUGA: Kada će to bit?

RADE: Kad na vrbi rodi grožđe.

PLJUGA: To znači nikad.

RADE: Možda ni tada.

PLJUGA: Ja ću navalit na socijalnu radnicu kad dođe na probu.

ŽIR: Ne može to.

PLJUGA: Zašto?

ŽIR: Zato što ne smije nitko s njom furat.

PLJUGA: Zašto ne smije nitko s njom furat?

ŽIR: Zato jer je ona jedna.

PLJUGA: Pa šta ako je jedna?

ŽIR: Pa da su četiri, onda bi bilo okej, ovako ćeš ti furat sa socijalnom radnicom, a mi ćemo šta? To ne može.

PLJUGA: Znaš šta? Ja tebe volim, draži si mi od ove trojice glupana, ali ti neki put zaista sam sebi dozvoljavaš previše, vjerojatno si zato i dospio u zatvor, povjerio sam ti se i to je sve, radit ću ono što ja želim.

ŽIR: Jel znaš zašto su se raspali Beatlessi?

PLJUGA: Pa kaj smo mi Beatlessi?

ŽIR: Nismo Beatlesi, ali ...

PLJUGA: Nemam komentara.

ŽIR: Moramo vjerovat u sebe, nema komada jer to je sport, dobro, nije baš sport, ali nešto slično u kombinaciji sa porocima koje rock'n'roll nosi u sebi, moramo biti zdrave pameti i onda kasnije možemo glumit budale, ali tek kad se navježbamo, furat ćeš sa socijalnom radnicom, stalno ćete se gledat, kaskat ćeš, sjebat ćeš bazu, kasnije ti se više uopće neće dat probat i razjebat ćeš nas, ali zapravo svi su bubnjari takvi, uostalom, mislim da ti uopće nemaš prolaz kod nje.

PLJUGA: To ćemo još vidjet.

ŽIR: Pa kako ćeš to izvest?

PLJUGA: Šta?

ŽIR: Gdje ćete se nalaziti?

PLJUGA: Nalaziti ćemo se u zatvorskom krugu, bit ću kod nje stalno na razgovorima, razgovarat ćemo i onda, ne znam, to je bez veze, treba ju pričepit, trebalo bi pobjeć u Latinsku Ameriku, kada ćemo o planu?

RADE: Ovih dana.

PLJUGA: Kako ćemo pobjeć odavde, pa nije ovo, šta ja znam, sir s rupama! Nemamo mi nikakve šanse.

RADE: Imamo.

PLJUGA: Ljudi, ide Desa.

Dolazi Desa.

DESA: Rade, ideš na razgovor!

RADE: Dobro, zašto ja?

DESA: Ti ne pitaš, ja govorim, jasno?

RADE: Dobro, šta sam napravio?

DESA: Ništa nisi napravio, ideš na razgovor, jer razgovarati se mora, a ti si određen.

RADE: Prisluškujete nas!

DESA: Prisluškuje se predsjednik, gdje ti nećeš, ajde, jen, dva...

Rade izlazi, Desa ostaje.

DESA: Ajde, idemo nešto svirat.

ŽIR: Ljudi, mislim, ne može Rade pjevat.

FLEKICA: Zašto ne bi mogao pjevat?

ŽIR: Zato što nema sluha.

FLEKICA: Odakle ti to znaš?

ŽIR: Zato što ja imam apsolutni sluh.

FLEKICA: Šta je to?

ŽIR: To je kad prepoznaješ note.

FLEKICA: Rade je okej, ne mora uopće znat note, daj molim te, kaj McGovan zna pjevat?

ŽIR: Nije to uopće važno, on ima *personality*.

Pauza

FLEKICA: Znaš šta? Mene je murja prebila i onda i sada, to nema veze šta sam ja završio dva fakulteta, to uopće nema veze, mislim, nisam intelektualac jer me ništa ne zanima osim prakse, pa ne mogu reći da su me umlatili zato jer sam opasan za vlast, razumiješ, nego samo zato jer policija želi diktirati način ponašanja. Recimo, u komunizmu, što je veća tragedija, mislim, imao sam trinaest godina, zato je to tragedija i naga-njali su nas po Zrinjevcu zato jer smo bili u grupi, pjevali ne sjećam se više šta, ali kada policija navali na tebe a ti imaš trinaest godina to je već

dovoljno za knjigu. Onda kasnije, to se dobro sjećam, to ti je bila 91. došla je hrvatska vlast, sada da li je imao petokraku ili šahovnicu na kapi nisam to primijetio, ali bila je 91. on je bio kao, hrvatski policajac, nisam tu kapu snimio jer je bio brz, šamar je bio ekspresan, bila je došla nova hrvatska vlast, ali čini mi se da su oni došli samo zato da uzmu lovu, jel to razumiješ, pjevali smo neku stvar od Štulića, zbog njega sam dobio par triski, još mi i sada zvoni u glavi od tih šamara, ovako i onako sam najebo zbog njega jer sam cijele dane slušao njegovu hiperprodukciju, mislim, čovjek je napravio puno pa ga je trebalo savladat, tu sam valjda zaglavio u školi. Mislim, bilo mi je bitnije da znam riječi od recimo Jablana nego, ne znam, da čitam lektiru, pa tako mogu reći da su me zajebali komunisti, Štulić i Hadeze i zato sam sada ovako glup, to sam nekako tako složio da mi bude lakše, možda sad nije kontekst da o tome govorim, ali želio bih da razgovaramo o nečem, ne samo da se prekenjavamo jer to ne vodi nikuda. Recimo, baš taj Štulić nije znao odsvirati tri note zaredom, a da pritom ne pogleda u vrat gitare i tako dalje, mislim, imao je problema sa gitarom, ali bio je pjesnik, pjevao je katastrofalno, ali sve to nema veze, Keith Richards zna odsvirati tri akorda ali je shvatio da je jednostavnost majka svega. Ima najmanje šest banki, pa kaj je to malo, ako nema više. Možeš bacit atomsku bombu na milion ljudi, a ne smiješ prdnut u restoranu, nisam baš neki prečesti gost restorana, ali doma recimo prdnem onda nastanu problemi, zapravo, ovdje mi je super, vama to ne smeta i to je okej, bar prdim bez ustezanja.

CIGAN: Raspričao si se.

FLEKICA: Da, nije mi teško, slušam vas kako baljezgate, mogu onda i ja pomisliti sam, ali još vam nisam rekao sve, mislim, ima milion nekih stvari koje me tište, mislim, ja sam htio biti nekakav kurčevi režiser u kazalištu, ali sam počeo pisati kritike i onda me je to pojelo, hoću reći, previše znam o svemu tome... ne mogu se uopće opustiti, mislim, užasno me nervira kada vidim neku debilnu predstavu, a kada sam radim sve mi izgleda još gore i tako ne znam što bi sa sobom, mis-

lim zašto sam ovdje? Ovdje sam jer si nisam znao organizirati život, možda sam htio biti običan tramvajac, ali nisam tramvajac nego sam kritičar, jel vi uopće to shvaćate?

RADE: Ja sam glumac.

CIGAN: Ja sam umjetnik, ja to razumijot!

RADE: Kako ja njega ne znam?

PLJUGA: Dobro, jel ti govoriš ruski?!

CIGAN: Dobrje. Jesi ti ljingvist?

PLJUGA: Kaj si ti Aljbanac?

CIGAN: Ja ržikal - ja Rus.

PLJUGA: Naš kaj? Nisi ti ni r od Rusa. Znaš kakvi su Rusi? Nemaš ti pojma, ja sam napisao tone pisama nekim svojim komadima, ja sam siva, ranjena, ruska duša, a ne ti!

CIGAN: Ja boljestan, sve me bolji, a ti ranjen, toga nema ni u jugoslovenjski parlament.

PLJUGA: Jel uopće znaš zašto su me prozvali Pljuc? Ja sam Pljuc zato što sam uvijek spušio nogu od komada, razumiješ, uvijek su one ostavljale mene, a ne ja njih, ja ne znam šta je na meni loše, mislim, vjerojatno sam ja neki, mislim, ne bi bilo pristojno vrijeđati bolesnike, ali, ustvari, ja sam to. Uopće ne znam zašto sam takav, mislim mene ne nervira ništa, a nervira me sve, mogao bih u pet minuta porazbijat pola svijeta, mislim, nikada nisam nekome učinio nešto nažao. Mislim, nisam htio, ne znam, sigurno nisam ali ako jesam, to je zato jer su me izgazili tramvaji ljudi i riječi. Ja sam pjesnik, a sviram bubnjeve, pa zar to nije žalosno? Ustvari, zašto bi to bilo žalosno. Za mene je bolje da ne razmišljam, mislim, sviram, to je najbolje. Kad osjetim da sam dio banda, a to stalno osjećam, nije mi teško kao inače, kužite, kreteni, jeste vi idioti? Niste. Volim svirat s vama. To je tako glupo, ali to je najbolji osjećaj koji poznajem, mislim, zaljubljen sam u onu socijalnu radnicu, čuj, ne znam kako se zove, nije bitno, vidite govorim - no, dakle ja sam pjesnik, - patim za socijalnom radnicom, ona mi je popalila sve vrijeme koje sam predvidio za sebe, mislim, htio sam razmišljati o muzici i nekim stihovima koje slažem za vas i naših milijardu budućih obožavatelja, ali ne, mislim samo o njoj, pa zar to nije divno? Ja volim - socijalnu - radnicu! Radnici na sveučilište! Živio komu-

nizam! Boli me kurac, u zatvoru sam! Stipe Šušvar! Josip Broz Tito! Bit ću predsjednik ovako i onako! Pa zato sam u zatvoru! A onda ću srušiti sve gradove i poslati sve u šumu! A životinje ovamo! U stanove - pse, lava i labuda! Neka vide kako je u dvadeset kvadrata! Volim - socijalnu - radnicu! V - o - l - i - m ! Popizdio sam za njom, kaj je loše u tome? Volim socijalnu radnicu!!!!!! Ako me ne voli, a možda me ne voli, ništa, to zapravo uopće nije važno. Zavoliti će me jer ću joj se zavući pod samu kožu i onda više neće moći bez mene. Imat ću komada u zatvoru, ko vas jebe, uopće ne mislim o vama na takav način, u tome mi ne treba nikakav savjet, jer znam da želim biti s njom. Znači, imam jednu pjesmu za vas i nas, može? To mi je ovako, palo na pamet s nekog roza oblaka. Mislim, ako mi postanemo band, a to već jesmo, samo treba izaći odavde, a to će se dogoditi vrlo brzo, glupo je da bježimo jer onda to slično Blues Brotherse, a oni su budale, mi smo ipak intelektualci, a i budale smo.

CIGAN: Ja sam umjetnik!

PLJUGA: Dobro, Migo, jer može bljuz za tebe?

CIGAN: Može.

PLJUGA:

Ne mogu se sjetiti kada se dogodilo,
naravno da ne znam što se dogodilo
dal strujao je vjetar, bilo je sunce,
dal padala je kiša, lomili se vali,
nemam dva, tri zuba i nije mi bitno
radim ja na tome i to vrlo hitno, oču biti zgodan,
zubat tip,
radi moje Zdenke da joj budem lip
Da imam sve zube u bijelom nizu
Radi moje Zdenke, da je bolje grizu
ovo nije rap, a nije ni blues
I nisu ovo krila ratne mornarice
I nije ovo djeco Ivica se zovem
I nije polupani lončić, nije lanca razbijanca
ovo je samo pjesma obična, dječja
mogu je pjevati baš ljudi svi
mogu je fučkati baš budale sve
ali ovo je pjesma za tebe

PLJUGA: Ovo je rap, ajde svirajte neki blues!
Idemo, ponavlja se sad!

Sviraju Ovo je pjesma za moju malu. *Pljuga pjeva.*

FLEKICA: Nije loše, evo, i ja sam se uklopio, ovo je stvarno dobro, daj da ti padne o tramvaju nešto, nešto o tramvajima, kuiš koji su to brojevi, mislim, idu, zvone... ne znam.

PLJUGA: Znaš kaj, idem se javiti na razgovor!

FLEKICA: Imaš dogovor?

PLJUGA: Imam, koliko je sati?

FLEKICA: Otprilike je.

PLJUGA: To je dobro, idem, Fleky bog! Dečki bog.

CIGAN: Mogu postati ministar na kulturu, gospon predsjedniče?

PLJUGA: Može.

Pljuga izađe. Pauza. Šutnja. Sat. Vrijeme koje bespotrebno prolazi podsjeća naše junake da im je sloboda ograničen pojam. Počinje sinhronizirana nervoza.

CIGO: Nedja mi se svirati više s vama

RADE: Zašto?

CIGO: Nerviram sje. Raste mi tljak, a opada kosa. Ne mogu se kontrolirati. Razumješ. Mogao bih nekog od vas mirne duše da upucam, ali neda mi se da ovde još sedim. Hoćem da izajdem van, da živim, da udišem zrak i da se ne nerviram, oču deca da podignem, oču da živim kako treba a ne kako ne treba. Ovaj je, bre, Rade odvratani. Šta nije? Izgljeda ko isprovraćani ručak. Gljupira se, oču da bude zgodan, a nije, ružan je ko Butros Galji. Ti bre Žir mnogo si netaljentovan. Šta očuš da budeš, rock zvezda? Ti možeš da rokčeš bre u svinjcu sa svinjama a ne da budeš roker. Samo bre, neće bre tebe svinje da prime, zato si ovde sa nama. Jadan svet sa vama. Ne mogu više sa vama. Ja nemam školu, ali nisam gljup. I imam gljazbu u krvi i dobro, bakterije imam u krvi, ali vi nemate ništa! Vas neko da zakolje ne bi mogo ni stoku da nahrani jer vam tela smrde po netaljentu. O, grozni Purgeri bez imalo mašte.. Jao ovoj zemlji koja će da propadne jer nema ko eljementarnu kulturu da zastupa. Ma može da pobedi ko hoće, nema vam bre spasa građani Hrvatske i Hrvati. Možete da se sljkate sa sobom, ali taj bre

papir na kojem će vaš lik da se pojavi mora, bre jadan, da ima dobar želudac. Gadite mi se bre do gnoja. Turbuljira mi u glavi! Strašno mi turbuljira!! Ne mogu to više da izdržim, oću da idem u drugu ćeliju. Straža! Aljo, poljicija, hoću da idem odavde. Hoću da ne gledam više ove ljuštore bre, ne mogu više da podnesem ove muzičke mediokritete. Ako me ne premestite, ja ću da se obesim! Pa će ministar pravde da vas smeni, aljo, starža!!! Aljo, straža, stražaaaaa, neću više da budem ovde, oću da se menjam, oću da idem napred, a ne nazad, aljo, straža, stražžžžžž-aaaaaaa! Aljo! Imat ćemo, bre, probe ceo dan!!! Kome će da bude gore onda? Vama ili nama? Aljo straža!

ŽIR: Ja sam i tako govorio da je nama bolje da se ne bavimo ovim pizdarijama, mislim, bolje je da idemo svak na svoju stranu.

Ured socijalne radnice. Pljuga je na sto muka. Zaljubljen je u socijalnu radnicu.

PLJUGA: Volim te.

ZDENKA: To je nemoguće.

PLJUGA: Zašto?

ZDENKA: Zato.

PLJUGA: Ali, ja te ipak volim.

ZDENKA: Prvo i prvo uopće niste tu zbog toga.

PLJUGA: Nego?

ZDENKA: Vi ste zatvoren, a ja sam socijalna radnica.

PLJUGA: Pa šta onda?

ZDENKA: Ne može bit zatvorenik zaljubljen u socijalnu radnicu.

PLJUGA: Zašto?

ZDENKA: Zato što je to kao kad se profesor zaljubi u učenicu.

PLJUGA: I šta onda?

ZDENKA: To rijetko kada uspije.

PLJUGA: Ali nekada uspije.

ZDENKA: Da, kada učenica postane punoljetna.

PLJUGA: Pa šta?

ZDENKA: Obično je profa već mrtav.

PLJUGA: To je sve skupa bez veze.

ZDENKA: Gledaj. Ja tu tebi mogu počet govorit vi, ja ti govorim ti samo zato jer si simpatičan i nije

mi jasno zašto si uopće ovdje.

PLJUGA: Zašto onda pjevaš s nama?

ZDENKA: Pjevam s vama zato da vam pomognem, to prvo, a drugo, pokaži mi nekog ko nije htio biti rock pjevač i dat ću ti sto kuna.

PLJUGA: Daj mi.

ZDENKA: Šta?

PLJUGA: Sve.

ZDENKA: Nećeš dobit ništa, osim toga nisi mi samo ti simpatičan, to prvo, a drugo - posao propada. Koji to posao nije propao zbog ljubavi? Moj je cilj da postanete drugačiji ljudi, kužiš da budete bolji, da živite legalno, da ne muljate državu.

PLJUGA: Ali zašto država mulja nas?

ZDENKA: To nije moja preokupacija.

PLJUGA: Gledaj. Hoću furat s tobom.

ZDENKA: Nema šanse.

PLJUGA: Znaš šta, koji ti to posao radiš, nemoj me muljat, pa kaj ćeš ti mene preodgojit? Pa mene nisu mogli odgojit ni majka, ni otac, ni stričevi, ni bake, ni trener u klubu koji me je maltretirao pa sam mu se krvi napio, ni knjiga, ni glazba, svima sam im priskrbio samo manijakalno gutanje tableta i točanje obloga u octu. Pa meni je stari samo na ocat, jebate, dvadeset plaća razjebo. Još sam ja dobar, mislim, nisam nikoga likvidirao, di ćeš ti preodgojit ubojicu, ha? Ubojica je ubojica. Šta ćeš ga snimit za reklamu? Ja tebe vodim odavde.

ZDENKA: Ha, ha, pa ti uopće ne možeš nikuda odavde.

PLJUGA: Znaš šta, svaki put kad te vidim samo mi se sex mota po glavi. A tebi?

ZDENKA: Dobro, kakvo je to pitanje?

PLJUGA: Živototvorno.

ZDENKA: Pa ti nemaš pojma šta će bit sutra, a kamoli za par mjeseci! Jel tebi jasno da sam ja od primanja u pionire, gdje jedino meni ona glupa kapa nije stajala na glavi kako treba, jer je već tada bilo očito da moja lijepa tikva podnosi samo najfinije šešire, preko natjecanja iz matematike, prvih međunarodnih nagrada za violoncello, rektorove nagrade, magisterija i doktorata, bila predodređena da uspijem, da putujem i upoznam

svijet. Obišla sam sve kontinente, govorim tri živa i dva mrtva jezika.

PLJUGA: Ja sam volio radne akcije.

ZDENKA: Jel ti čuješ koji ja imam glas? Jel ti jasno da ja ne želim barabu! Prvo, doselio bi se k meni, hodao bi po stanu, kuhao bi kavu, ispijao tone piva, kuća bi mi se pretvorila u jedno veliko smeće, gledao bi nogomet, ostavljao šmrklje u lavabou. Mene bi sve to nerviralo, ja radim i nemam vremena, ljubav je bljezgarija prve vrste, je najljepša stvar na svijetu, ali istovremeno i najgora. Kad kažu ljubav nitko ne misli na mržnju i patnju koja je sastavni dio svake ljubavi. Volim pse i cvijeće - ne treba mi muškarac, imam hrčka.

PLJUGA: I šta, spavaš s hrčkom?

ZDENKA: Ne.

PLJUGA: Šta, on spava s tobom?

ZDENKA: Ne.

PLJUGA: Pa s kim spava?

ZDENKA: Sam.

PLJUGA: Držiš hrčka samog u kavezu?

ZDENKA: Da.

PLJUGA: To nije u redu.

ZDENKA: Zašto?

PLJUGA: Zato što si ti socijalna radnica, a podupireš asocijalizaciju jednog hrčka, to se kosi!

ZDENKA: Ti u meni izazivaš neke osjećaje, kontradiktorne, ne znam koje, najradije bih te udarila!!

PLJUGA: Mislim da bi te to koštalo suspenzije.

Promjena. Gigan svira harmoniku, pleše i pjeva. Prošlo je par mjeseci. Ptčice su dogurale do svog prvog koncerta. Obučeni su blještavo ali raznoliko. Radi se o vatrogasnom domu koji je trebao figurirati kao scena za vjenčanje dvoje mladih ali je mladoženja pobjegao tako da od svadbe neće biti ništa.

RADE: Dobro, ljudi, jel vi kužite da je pobijedila opozicija?

ŽIR: Pa kaj onda?

RADE: I šta sad?

ŽIR: Zašto?

RADE: Sada nemam nikakvog krivca, kako bih ti to objasnio..

ŽIR: Sada će se pojaviti novi!

RADE: Pa, gdje ću sad sa energijom?

ŽIR: Razmišljaj globalno! Negdje sigurno ima neko protiv koga bi mogao reći koju riječ.

FLEKICA: To ti nema veze s tim ko je pobijedio a ko izgubio, to ima veze s tobom.

RADE: Kako?

FLEKICA: Moraš karat. Znaš koja je razlika između države i mafije?

RADE: Koja?

FLEKICA: Država radi s papirima, a mafija bez papira, jedni druge zadivljuju svojim bogatstvom i zajedno ručaju. Sad će najebati samo oni koji su krali na ziher, s potpisom. Oni koji su riskirali ti nikad neće biti uhvaćeni.

RADE: Kaj smo mi, država ili mafija?

ŽIR: Mi smo mafija.

RADE: A zakaj smo onda u zatvoru?

ŽIR: Zato kaj smo male ribe.

CIGAN: Mi smo budale.

RADE: Misliš da će biti hapšenja?

FLEKICA: To nam je šansa možda da izađemo van prije vremena, da oslobodimo mjesta.

ŽIR: To ti nema veze s tobom, ti si tako i tako slučajno u ovom vremenu.

Pauza.

ŽIR: Dobro kaj mi ovdje radimo?

FLEKICA: Niš, čekamo da se neka dogodi.

ŽIR: Šta će se dogoditi?

RADE: Niš, neka bu se dogodilo. I onda sviramo, imamo koncert i upadamo na sve naslovnice novina koje postoje u svijetu!

ŽIR: Ja neću svirati!

RADE: Zašto?

ŽIR: Zato što neću svirati na svadbi, na to uopće prvo nisam htio pristati.

RADE: Ti nisi uopće u poziciji da biraš.

ŽIR: Ja jesam u poziciji da biram, jer imam svoje ja. Mogu sjediti u zatvoru i ne raditi ništa. Ko meni kaže da moram raditi? Zakaj bi radio? To je ionako besmisleno. Ovo sam htio reći. Ovo je ispod svakog kriterija. Prvo svadba, to sam već rekao, a onda ovo. Nema nikoga, to je besmisleno. To je sve krivo. Osim toga, sve svadbe na kojima sam

bio su ionako zajebali vokalno instrumentalni sastavi. Vidiš nekog kog nisi vidio deset godina i onda ne možeš s njim pričat jer ovi moraju odsvirat cijeli repertoar ljiga, a njih, hvala Bogu, ima dovoljno da te ubiju u pojam. I još kada vidim glupog mladoženju da se veseli, dođe mi da popizdim.

RADE: Možemo imat probu.

ŽIR: Zakaj?

RADE: Zato da probamo, šta da radimo?!

ŽIR: Ništa, fino neka Rade radi sklekove ja ću pit pivo, Pljuga neka piše pismo socijalnoj, i boli me kurac. Mislim, zakaj sam ja uopće s vama, ne možemo mi ništa dobra napraviti, to je glupo ko kurac. Nema konobara. Mislim, svima su otkazali osim nama, to je točno odraz sredine i mišljenje te sredine o nama. Ja ću si sad uzet pivo i onda ću najebat zakaj sam uzet pivo, a niko neće izanalizirat zakaj toga sad konobara nema na radnom mjestu. Kaj ja imam od toga kaj se ja osjećam nevin, kada svi misle da sam kriv? Gle ovo! Pivo. Pogledaj datum. Staro dve godine i onda se čudimo zakaj tu u Hrvatskoj čovjek nemre doživjet sedamdesetu. Mi smo van domašaja genetike!

RADE: Žene mogu.

ŽIR: Rekao sam čovjek, zato kaj je sve u kurcu. Vele, kao da bu za sto godina čovjek živio sto dvadeset pet godina, da to negdje drugdje, ali ovdje sto posto ne. Čudo bu ako će uopće tu živit ljudi. Ak ih bude pet sve skupa, bit će genijalno. Lijepo će poumirat svi od gladi, pola su ionako homići. Ostat će neke životinje, a pitanje je dal bu i njih bilo! Jedino ako nas kloniraju, ali to bu onda katastrofa za čovječanstvo. Sad su pobijedile komu-njare i sad bu nam genijalno. Hrvati su ovce. Kad je to bilo genijalno? Nikad. Jel tako? Ali, sad će bit i sad se moram veselit komunjarima. Pa kaj to nije apsurd. Znaš kako će nam ova demokracija izgledat za pedeset godina. Ko najgora moguća strahovlada. Daj bože da se varam, ali ne varam se ja, to je sto posto. Pijem pivo. Odvratno je, a vidiš ipak ga pijem. Zašto? Zato kaj sam debil. Zakaj sam debil? Zato kaj me sredina takvim učinila. Kaj god velim, ispada da serem. Niko me ne jebe ni pol posto. I šta sad, sad

imamo koncert. Pa ova nam dvorana čak nije ni poluprazna, ona je defacto - prazna, zapravo nije, jer mi smo tu.

RADE: Možem onda svirat sami sebi.

FLEKICA: Zakaj si ti uvijek tako nadrkan?

ŽIR: Nadrkan sam jer sam neiživljen. Nema konobara!

FLEKICA: Nema konobara jer nema svadbe.

ŽIR: Zakaj nema svadbe?

FLEKICA: Zato kaj su mladog potrgali.

ŽIR: Ko?

FLEKICA: Potrgala ga je neka ekipa i sad ga nema.

ŽIR: Mrtav je?

FLEKICA: Valjda nije.

ŽIR: Kuiš ti koja nas sreća prati. Mi ako smo predviđeni za negdje - toga uopće nema. Mi smo loša sreća, nismo nikome primjer, čak nas niko i ne može doživjet kakvi smo jer nikoga nema.

FLEKICA: Pa šta.

ŽIR: Nije pa šta, mi smo izgubljeni.

CIGAN: Ajmo bježat.

RADE: Zašto?

CIGAN: Radi skandala. Sjutra si u novinama.

RADE: Ajmo.

ŽIR: Ja neću.

RADE: Zašto?

ŽIR: Zakaj da bježim kad izlazim van za šest mjeseci.

FLEKICA: Nećeš ti izać za šest mjeseci.

ŽIR: Zašto?

FLEKICA: Zato što si maznuo pivo.

ŽIR: Pa šta?

FLEKICA: To je nedjelo.

ŽIR: Nije nedjelo jer nikoga nema, dođem u birc i nema konobara, uzmem sam, žedan sam, kaj to nije u redu?

FLEKICA: Nije

Dolazi Eva. Nastane glupa situacija. Band se nagurava oko nje. Svi bi bili bliže nego što je moguće.

FLEKICA: Šta ti radiš ovdje?

EVA: Ništa, došla sam na svadbu.

ŽIR: Nema svadbe.

EVA: Kako?

ŽIR: Tako lijepo, netko je namlatio mladoženju.

EVA: I šta sad?
RADE: Ništa, nema zabave.
EVA: A tko ste vi?
RADE: Mi smo sastav.
EVA: Kakav sastav?
RADE: Mi sviramo kad sviramo, sad ne sviramo.
EVA: Zašto sad nećete svirat?
ŽIR: Kome da sviramo?
EVA: Pa nama.
ŽIR: Kako?
EVA: Pa s rukama valjda i s nogom po bas bubnju. Jel se može bez bas bubnja?
ŽIR: Ne može.
EVA: E onda fino s rukama i nogama i mi ćemo sjesti i ide zemlja dalje, vrti se, šta nije, a i taj je bio likvidiran.
RADE: Koji?
EVA: Ovaj šta je rekao da se zemlja okreće. Zapravo bila su dvojica. Heliocentrični sustav. Zemlja se okreće, a sunce je središte svega...
RADE: Kakve to ima veze?
EVA: Nema veze, razgovaramo ko je sve bio likvidiran, a ko je umro prirodnom smrću.
RADE: I koji je zaključak?
EVA: Došli smo do zaključka da su uglavnom likvidirani oni koji su previše znali. Na primjer Isus.
RADE: Nema to veze.
EVA: Ima izuzetaka, ali može proć kao teorija.
FLEKICA: A čime se vi bavite?
EVA: Ja studiram antropologiju i sociologiju.
CIGO: Šta je to?
EVA: To je nauka o čovjeku i ljudima.
CIGO: Ako je o čovek onda je i o ljudima. I šta dalje?
EVA: Ništa.
EVA: Idemo nekuda?
ŽIR: Kuda?
EVA: Nekuda bez veze.
ŽIR: Mi ne možemo.
EVA: Zašto?
ŽIR: Mi smo iz zatvora.
EVA: Zakaj ste u zatvoru?
FLEKICA: Imali smo nekih problema sa zakonom.
EVA: Kojih?

FLEKICA: Uglavnom sitnih.
EVA: Pa idemo na neki tulum.
FLEKICA: Ne možemo.
CIGAN: Doći će po nas Desa.
EVA: Ko je Desa?
CIGAN: Desa nam je gazdarica.
ŽIR: Njoj plaćamo račune.
EVA: Kada će doć?
ŽIR: Pa doći će, ne znamo kad. Sigurno će doći.
RADE: Idemo negdje.
FLEKICA: Pa šta ćemo raditi?
EVA: Možemo se lijepo provesti i onda idemo doma.
FLEKICA: Doma?
EVA: Mislim, vi ne...
FLEKICA: To sada nije trebalo reći.
EVA: Izletilo mi je.
RADE: Nije važno.
ŽIR: Ajde idemo!
FLEKICA: Kuda?
ŽIR: Negdje u grad!
FLEKICA: Šta ćeš ti u gradu? Ti si sa sela!
ŽIR: Ja sam se rodio u gradu! Znaš kaj, ti sve razjebesh! Svi su protiv mene!
FLEKICA: Starci su ti sa sela.
ŽIR: Znaš šta ne mogu shvatit? Kako mogu svi srat protiv mene! I to mi još govore u facu. To mi nije jasno. Mi smo krivi kaj smo došli. Kako im mi možemo bit krivi? Mislim, to me dira, razumiješ? Razvlači mi živce na sve strane. Kaj ne mogu tu živjet a da mi neko ne drka po mozgu. Pa kaj ak sam došo odnekud? Odakle su, molim te, došli Adam i Eva? Kaj su se rodili u Zagrebu? Nisu. Došli su iz neke šume i onda su nastali gradovi. Zakaj je uopće nastao grad? Nastao je jer su ljudi skužili da je bolje živjet ako se udruže, jel tako? A Zagrepčancima je uvijek neko smetal. Prvo Dalmatinci, pa Srbi, pa Hercegovci pa ne znam ko sve ne, pa ne bi Zagreba bilo da svih njih nema, jel tako? Ili kaj? Vole ih, al da nisu u Zagrebu! To je primitivizam. I znaš šta onda imaš? Imaš to da te u ovom gradu svi gledaju ispod oka, niko ti se ne veseli, svak bi da te najradije nije sreo, a kaj onda hodaju po gradu uopće, nije mi jasno. Ljudi se moraju pomagati! Neka mi oprostite izuzeci. Pun

mi je kufer mržnje. Mržnja jede mozgovu! To sam ja baš lijepò rekao. Ništa ti ne može tako temeljito uništiti mozak kao mržnja.

RADE: A kuiuš onda kak je meni koji sam Srbin?

ŽIR: Ti si prvo glupan, a onda Srbin! To se čak rimuje.

RADE: Ne rimuje se! Da si reko dupin, onda Srbin možda bi se rimalo. Osim toga, ja sam zvijezda!

ŽIR: Evo te gore na nebu!

FLEKICA: Dobro, ja sam se šalio.

ŽIR: Ne znam.

Dolazi Desa.

DESA: Idete nazad!

ŽIR: Ne idemo nikuda!

DESA: Ovo je odbijanje poslušnosti!

ŽIR: Koje odbijanje poslušnosti?

DESA: Odbijanje, napisat ću prijavu protiv vas

FLEKICA: Desa, gledaj, došli su nam tu komadi, pa ne možemo sada propustiti ovu šansu.

DESA: Znaš šta, ostavit ćete tu djevojku na miru.

RADE: Dobro jesi li ti normalna?

DESA: Jesam.

RADE: Idemo poslije.

DESA: Ne, idemo sada.

RADE: Zašto?

DESA: Zato jer nema svadbe.

RADE: Pa šta, da je bila svadba onda bi hvatali buket?

DESA: Bi.

RADE: I sada se ne možemo zabavljat?

DESA: Ne.

RADE: Zašto?

DESA: Zato jer ja kažem!

RADE: Znaš šta?

DESA: Šta?

RADE: Idi u pičku materinu!

DESA: Dobro, onda ćemo drugačije.

FLEKICA: Pa nismo mi ozbiljni zatvorenici!

DESA: Vi ste stoka!

FLEKICA: Nama se mora gledat kroz prste!

DESA: Zašto?

FLEKICA: Zato jer smo mi slučajno u zatvoru i mi nismo profesionalni lopovi!

DESA: Pa šta?

FLEKICA: Pa ništa, mi smo uglavnom u redu, ali momentalno nemamo sreće.

DESA: To je glupo ko kurac!

FLEKICA: Znaš šta, ja ne idem nikuda, okej?

DESA: Prijavit ću sve šefu!

RADE: Prijavi. Daj nas ostavi na miru barem jednom. Jel vidiš da smo u depresiji. Zašto? Zato što smo mi umjetnici! Niko nam nije došo na koncert! Jel znaš kako je kada ti nitko ne dođe na koncert? Ne znaš. Ja sam glumac! Znam kako je kada ti na primjer nitko ne dođe na predstavu. Misliš da dođeš kući trijezan? Ako uopće imaš nekog, a da nije uloga.

DESA: Dovest ću stražare!

RADE: Dovedi koga god hoćeš!

DESA: Uhapsit će vas!

RADE: Mi smo već uhapšeni!

CIGAN: Ja sam se sam predao.

RADE: Zašto?

CIGAN: Maljo da se od ženje odmorim.

RADE: Glup si.

CIGAN: Zašto?

RADE: Zato jer si glup.

CIGAN: Tebi jedino što ostane na ovaj svet je to mene uvrediš, u svemu sam ostalom bolji od tebe, ti si isklompljeksiran, a ja nisam i još ja imam i zljata, a na tebi i zlato zahrđa!

RADE: Ko te jebe!

DESA: Idete ili ne?

RADE: Ne.

DESA: Zašto?

RADE: Zato. Odjebi. Imamo posla.

Desa odlazi. Upada Ćirto kojeg Desa grubo odgurne.

ĆIRTO: Šta se ovdje događa?

FLEKICA: Ništa.

ĆIRTO: Kako je to moguće?

RADE: Moguće je jer je kraj stoljeća, zapravo, već je početak novog!

ĆIRTO: Bilo ni zanimljivo kada bi se mladi gospodin predstavio!

RADE: Ja sam glumac.

ĆIRTO: A glupo je kad se glumac predstavlja, jel tako?

RADE: Pa nije baš, kako kada, ovisi, dobro je kad te niko ne prepozna, onda imaš par karata u rukavu, a ako te svi znaju nemaš nijednu. A kako se vi zovete?

ĆIRTO: Ćirto.

RADE: Kako?

ĆIRTO: Ćirto.

ŽIR: Pa tako se niko ne zove.

ĆIRTO: Posebno ime za posebnu osobu! I šta se glumi? Jel ima šta smiješno?

RADE: Pa momentalno su političari na sceni, mi spavamo.

ĆIRTO: Zašto spavate?

RADE: Pa, nema se vremena, teška su zapravo, ima problema, a nema energije.

ĆIRTO: Zanimljivo. Ima kakav konobar?

ŽIR: To smo mi isto htjeli ustanovit.

ĆIRTO: I?

ŽIR: Nismo ustanovili.

ĆIRTO: Pa vas cijela hrpa pa nema konobara?

ŽIR: Nema.

ĆIRTO: Pa, to je šteta!

ŽIR: A vi?

ĆIRTO: Ja sam došao na svadbu.

ŽIR: Nema svadbe.

ĆIRTO: Znam da nema, ali me zanimalo ko će još navratit. Šta ćemo sada?

FLEKICA: Ništa, tu ćemo sjedit.

CIGAN: Mi razmišljamo da zbrisemo.

ĆIRTO: Kuda?

FLEKICA: Ne znamo

ŽIR: Pitanje je da li to hoćemo baš svi.

FLEKICA: Ja hoću.

CIGAN: Ja isto.

RADE: Ja ne znam.

ĆIRTO: Zašto bi zbrisali?

FLEKICA: Mi smo zatvorenici, imamo neki glupi vikend.

DESA: To sam vam ja sredila.

CIGAN: Pa, zatvor je da se beži.

ĆIRTO: Zašto?

FLEKICA: Zato što je dosadno.

CIGAN: Da je boljih muzičara, nikada ne bi bežo.

ĆIRTO: A šta, vi ste muzičari?

FLEKICA: Prvi nam je koncert propao.

ĆIRTO: I sad bi bježali. A koliko služite?

FLEKICA: Godinu.

ŽIR: Pola.

RADE: Tri mjeseca.

ĆIRTO: Pa nema smisla bježat.

RADE: Meni ima, meni bi to bio dobar *image*, ja se mislim ozbiljno baviti glazbom!

ĆIRTO: Znam, to ima u Americi, ali kod nas ne. Šta još možete zanimljivo ispričat.

FLEKICA: Pa ne znamo, sve je zanimljivo, a i ništa nije. Tako, zanima nas zapravo Eva.

ĆIRTO: A šta radi Eva?

EVA: Ja studiram sociologiju.

ĆIRTO: Šta je to?

EVA: To je jedna znanost koja se bavi nekim stvarima.

ĆIRTO: Kojima?

EVA: Nekim raznim stvarima, zanimljivim.

ĆIRTO: I šta istražujete?

EVA: Mi istražujemo svašta. Pišemo referate.

ĆIRTO: Ajde, odsvirajte nešto za mene!

FLEKICA: Pa ne znam...

ĆIRTO: Ajdete nešto, neki narodnjak ili nešto, ne znam, bilo što.

FLEKICA: Pa imamo sad animaciju.

ĆIRTO: Kakvu?

FLEKICA: Možemo razgovarati s Evom, a i socijalna je radnica tu.

ĆIRTO: Ma ne, ajde odsvirajte za mene nešto tužno. Molim vas, evo love, koliko treba, petnaest, pedeset, imam love koliko god treba, ali nemam ništa drugo osim love, razumijete, jel shvaćate, jel možete zamislit kako je to kada nemaš ništa osim love, imaš samo stvari oko sebe. Mrzim svaki predmet koji pogledam, to je odvratno! Imam sve, auto, dva auta, tri, imam kuću, samo prazna je i hladna! Ajde nešto tužno, daj molim te, pa jel moram molit?

ŽIR: Možemo svirat, nema problema.

ĆIRTO: Al nemojte fušat, mislim, bolje tiho nego da mi glava pukne, u redu, moram zadržati svijest, ja sam u kurcu, pomozite mi malo, ajde Magazin malo deri.

Sviraju, Ćirto jede čašu, krv mu curi niz usta.

ĆIRTO: Kako ide ta anketa?

EVA: Nije to anketa, to je referat.

ĆIRTO: Dobro, kako ide ta anketa?

EVA: Pa ide, ne znam, jel vas to zanima?

ĆIRTO: Znaš šta sam ja radio? Ja sam nabavljao oružje. Mislim, nisam ga preprodavao, htio sam pomoći. Sjebali smo čitav svijet. Nama niko nije dao da radimo, niko nam nije pomagao, shvaćate, gdje god dođeš nailaziš na zid ili na policiju, ali ipak smo uspjeli! Mi smo kršili po deset zakona odjednom i to međunarodnih, u jednom danu sam mogao zaraditi deset godina zatvora. I onda svaki dan tako dvije godine, ha, smiješno? Sedam tisuća tristo godina zatvora, jel tako? Znam da si ti glumac protiv mene, ali ti si isto glasao za nas, svi ste glasali, jel tak! Smiješno? Jel ste mislili da ćemo pobijediti s karanfilima u šupku, ha? Sad me se svi srame. A sramim se i ja sam sebe. Šta misliš kako je meni kada vidim nekog invalida, ha? Pa ja nisam prodavao igračke! Jel to jasno? Nabavljali smo sve i to smo skupo plaćali, a ja zamisli ne mogu dobiti čak ni orden jer nitko ne smije znati šta sam radio!!! Ne možete vi to shvatiti! Možda za sto, dvjesto godina, a možda ni tada! O čemu je ta disertacija?

EVA: To je referat.

ĆIRTO: O čemu je?

EVA: O djeci!

ĆIRTO: Čekaj, molim te, čekaj, o kakvoj djeci?

ĆIRTO: Hajde pričaj mi o djeci!

EVA: Ne mogu sada.

ĆIRTO: Zašto?

EVA: Tako jer ne mogu.

ĆIRTO: Hajde molim te.

EVA: Ne mogu.

ĆIRTO: Evo ti sto tisuća, hajde ispričaj mi nešto o djeci. Pričaj, nemoj da te više molim.

Daje joj mikrofon.

EVA: Ništa nije tako nevino kao dječji pogled. Čak i kada laže. Dijete ne može znati posljedice laganja. Ali posljedice laganja mogu biti ogromne.

Ako prevariš dijete jednom - zaboravit će, ako ga prevariš dva puta - postat će nesigurno, ako ga prevariš tri puta - uvrijedit ćeš ga, ako ga stalno varaš, ako mu stalno lažeš - odrasti će brže nego što želiš, ni u čem se neće razlikovati od tebe, mene, istina mu neće vrijediti ništa, postat će okorjeli lažljivac već sa dvije godine. A djeca moraju bit djeca. Iskrena i vesela. Moraju imati djetinjstvo jer su dječji osjećaji intenzivniji nego osjećaji njihovih roditelja. Činjenica. Zašto plaču? Zašto uopće plaču? To mi ne možemo shvatit nikada. Jeste li primijetili kako mogu gorko zaplakat kada izgube neku igračku? A zamislite onda kako im je kada izgube nekog svog, na primjer, majku?! Zanimljivo je zapravo kada dijete prestaje biti dijete i da li uopće prestaje. Možda baš onda kada konačno postaje ponovo dijete. Tu više nisam znala kako dalje.

ĆIRTO: Ajde još jednu tužnu!

ŽIR: Ovo bih htio izbaciti iz sebe, Fleki deri molim te!

Flekica svira bubanj, Žir repa.

ŽIR:

Neću više krasti, neću više varat,
oću plaćat porez, oću stalno karat.
Oću na Trgu crnce, Japance, Indijance,
oću Židove, Eskime, Ruse, Irce i Srbijance
Nek svi žive u miru i slobodi,
nek ne seru i nek živi ko se rodi.
Oću gužvu na moru, u teatru, u kinu,
oću red za knjige, nek se jebu ljige.
Neću pasoš i kontrole, pendreke i motorole.
Oću snimat filmove, biti slavni glumac
neću da mi propada znanje i neću lažne parole
Neću na groblje, mitinge il u ćuzu.
Oću da se kupam u pivu i bluzu.
Guzica mi od problema vrišti na sve strane,
imam hemeroide i ne serem sve kaj u mene stane.
Zato pun sam govana, iluzija i laži
oće neko konačno istinu da traži
dok ja furam komade na plaži.
Oću da se smijem i da imam sve zube,

neću da me bole i smrde dok me komadi ljube.
 Zakaj plaćam struju, zakaj plaćam vodu
 kad nemam elementarnu slobodu
 da kupim što hoću, da kupim parizer i paštetu,
 pljuge i Vegetu i pjevam u duetu svoju sonetu.
 Da imam za juhu i Desi za frizuru,
 Da nemam četiri banke i poderane japanke
 Četri ja banke imam, a ničega jebate nemam
 I kad mi baki penzija dođe
 pričekam samo da dosadni dan prođe,
 i onda se ušuljam i pol joj love popalim
 i sutradan se onda s trešnje strovalim.
 Kad mi inkasator dođe, na tavanu se skrivam,
 onda lupim glavom u gredu, padnem u nesvest i
 problema nemam.
 Najbolje bi bilo kad me ne bi bilo, ali kad već tu
 sam oču da kiša pada
 i sunce da sija, a ne da je magla i propala tranzicija
 I s cvećem s groblja nikad se nijednoj ne upucam
 Gledam te komade, gledam svoju škvadru,
 sve mi se čini da svi sam plaču i bježe u šumu
 dabru.

Zar da u šumi živim kad metropola se sjaji
 kad nemam love za cugu da idem haji paji.
 Kaj u partizane da idem il u četnike mrske
 da si kuću napravim od govna il od trske.
 Zakaj nekud stalno ja uvijek moram ići,
 hodaj, vozi, furaj, stalno nekud piči.
 A gdje sam došo, gdje sam bio,
 to ću vam ispričat u nekoj drugoj priči
 jer nisam sedam dana niti jeo niti pio
 pa zašto bi za pjesmu raspoložen bio.

FLEKICA: Ajmo izać malo van.

ĆIRTO: Zašto?

FLEKICA: Zato šta je bolje vani.

ĆIRTO: Zašto?

FLEKICA: Zato što mi je tu klaustrofobično.

ŽIR: Misliš da će ti vani bit bolje?

FLEKICA: U principu da, to je prirodnije, mislim,
 čovjek se tako i tako rodio vani.

ŽIR: Nije, rodio se u spilji.

FLEKICA: Da i baš je imala vrata!

ŽIR: Pa, bilo je stolara.

FLEKICA: Da, ali kasnije.

RADE: Idemo dečki van!

ŽIR: Neću ić van, pijem ovo pokvareno pivo i
 jebe mi se.

FLEKICA: Dobro, zašto?

ŽIR: Šta zašto?

FLEKICA: Zašto ne bismo izašli van?

ŽIR: Vani je Pljuga negdje sa socijalnom.

FLEKICA: Pa šta?

ŽIR: Nek bude s njom.

FLEKICA: Pa nećemo mi njima smetat!

ŽIR: Pa dobro, idi vani, ostavi nas na miru.

FLEKICA: Ja idem van.

RADE: Ja isto.

ŽIR: Pa idi onda kuda hoćeš.

EVA: Dečki, možemo malo prošetat, u vrtu je
 lijepo, ima i stolova.

ŽIR: I šta vidi se more?

EVA: Ne, ima jezero, lijepo je.

ŽIR: Kako može bit tri metra odavde lijepo kada
 je ovdje tako odvratno?

EVA: Pa ne znam, mislim da je još uvijek lijepo.

ĆIRTO: Meni je ovdje dobro.

FLEKICA: Pa baš zato treba izaći van.

ĆIRTO: Ne znam.

ŽIR: Bojim se.

RADE: Čega?

ŽIR: Ne znam, bojim se da nam se nešto ne
 dogodi.

RADE: Šta?

ŽIR: Ne znam, to je glupo, ovdje mi uopće nije
 loše. Ima još dvadeset piva tu.

RADE: To je previše.

ŽIR: Nije previše ako znaš pit.

RADE: Ti znaš pit.

ŽIR: Pa znam.

RADE: Da ti znaš pit, uopće ne bi bio u zatvoru.

ĆIRTO: Zašto ste vi uopće u zatvoru?

RADE: On je bio popio šest tisuća osamsto hek-
 tolitara nekakve najodvratnije šljivovice i onda se
 zabio u neku kuću, prošao sa autom kroz prozor
 baš kad je neki užasno važan tip jebo ljubavnicu u
 nekom selu.

ĆIRTO: I šta, poginuli su?

ŽIR: Nisu, nije im ništa bilo, mislim fizički, ali je
 ovaj poslije najebo od žene.

ĆIRTO: A ti?

ŽIR: Ja sam dobio godinu dana. Otkazala mi je kočnica.

RADE: Pa imao si ručnu.

FLEKICA: Nije radila.

ŽIR: Nisam im uopće uletio kroz prozor.

ĆIRTO: Nego?

ŽIR: Sjebo sam malo kuću.

ĆIRTO: Zašto?

ŽIR: Bio je neki pijanac na cesti, koji je zapalio i niko mi nije vjerovao da je postojao.

ĆIRTO: I šta, vadili su ti krv?

ŽIR: Jesu.

ĆIRTO: I sad si u zatvoru?

ŽIR: Jesam.

ĆIRTO: Ajde, svirajte nešto! Neki narodnjak!

RADE: Mi smo rokeri!

ĆIRTO: Ajde, Cigan, ti si glavni, jedan poziv i izlazite van sutra, sada, može, okej?

FLEKICA: Kakav poziv?

RADE: Šta nije pobijedila opozicija?

ĆIRTO: Ja nazovem jedan broj i slobodni ste!

Pauza. Ćirto polije pivom Žira. Nakon toga Žir još jednom polije sam sebe. Obojica se nasmiju, ali nekako umjetno. Situacija postaje malo ozbiljnija.

FLEKICA: Mi smo muzičari, gulimo kazne.

PLJUGA: Idemo mi.

ĆIRTO: Kuda?

FLEKICA: Natrag u zatvor.

PLJUGA: Pa izađimo van.

ŽIR: Znaš šta, doći će Desa i najebali smo onda. Bolje da je tu čekamo.

FLEKICA: Ma bolje je da izađemo.

ŽIR: Dofurat će stražu, vidjet ćete.

CIGAN: Dečki... Idemo van, ja častim.

ŽIR: Ja ostajem!

Na zidu je uputa o strogoj zabrani pušenja.

ŽIR: Zapalit ću pljugu!

FLEKICA: Nećeš!

ŽIR: Zašto?

FLEKICA: Zato što piše da je strogo zabra-

njeno! Ne piše da je zabranjeno, nego da je strogo zabranjeno!

ŽIR: Zašto?

FLEKICA: Šta ja znam zašto, piše.

Dolazi Piro.

PIRO: Kako je bilo, jel bilo sve u redu?

CIGAN: Da, bilo je fantastično

PIRO: Promijenili su ime Croatiji.

CIGAN: Kako se sada zove?

PIRO: Dinamo.

CIGAN: Pa tako se i prije zvao.

PIRO: To je zgodno da su promijenili to ime koje je bilo kamen spoticanja, jesu li vam pljeskali?

CIGAN: Jesu.

PIRO: Ja sam vama rekla, vi ćete postat pravi!

RADE: Mi to već jesmo.

PIRO: Ali sada kada vas otkriju i kada se o vama prošire glasine, najbitnije je da reklama krene od usta do usta... danas sam kupio pečenog već pice-ka za trideset kuna, pa to je odlično.

RADE: Da, da, najbitnije je da nas preporuče drugima ovi koji su nas danas slušali.

FLEKICA: I koji su tako gromko uživali u nama i u našem muziciranju.

PIRO: Najvažniji je prvi koncert, jer on je ogledalo, ako propadne prvi koncert vokalno instrumentalnom sastavu spasa nema!

ŽIR: Tako je.

CIGAN: Spasa nema, nema, nema, nema od San Rema do Srema...

PIRO: Ali vi ste uspjeli!

RADE: Jesmo, sada ćemo imati drugi koncert.

FLEKICA: Koji će biti još bolji.

PIRO: Tako je, ja već imam jedno mjesto u planu, a danas sam ja kiselio krastavce!

ŽIR: I jel se usmrdila kuća?

PIRO: Je, ali mene taj miris nekako draži. Sve je bilo u redu čitav dan, a onda mi je upala crna sokna u bijeli veš, čija to može bit čarapa, ja ne znam, sada su mi sve gaće sive, ha, ha, ha...

ŽIR: Siva je lijepa!

Dolaze Zdenka i Pljuga.

PLJUGA: Ljudi, Zdenka je trudna!

PIRO: To je lijepo!

ŽIR: I šta sad?

FLEKICA: Ništa.

ŽIR: Šta ništa?

PLJUGA: Vjenčat ćemo se!

ŽIR: Kako?

RADE: Ko kaže da neće bit svadbe!

PIRO: Ima i sastav! Ja sam evo vama organizirao dva koncerta, a nisam uzeo ni dinara zapravo.

Samo vi radite, idem, vidimo se u Domu Sportova, Bog vam svima.

ŽIR: A gdje ćete živjeti?

PLJUGA: Pa u zatvoru! Kasnije ćemo vidjet!

ŽIR: Treba matičar i svećenik!

RADE: Ja mogu glumit i jednog i drugog!

FLEKICA: Može!

CIGAN: Rade je Bog!

FLEKICA: I zakon!

ŽIR: Nije nego svećenik!

CIGAN: I matičar!

Ceremonija svadbe. Ptičice sviraju. Rade ispituje mladence. Cigan i Eva su kum i kuma! Dolazi Ćirto iz zahoda.

ĆIRTO: Svi ste tu!

ŽIR: Jesmo.

ĆIRTO: Znači sa mnom se nećete družiti! Imam tu neke sablje!

PLJUGA: Kakve sablje?

RADE: Pa ne možeš doći na svadbu naoružan, jebate, to ima samo u *Registraturi*, poslije te glupe emisije su mi se starci skoro poubijali! Kako možeš na svadbu donijet oružje?

ĆIRTO: Hodao je meni stari bez oružja pa je sada sve samo ne meni stari!

RADE: Ovdje se rađaju životi! Dolaze nove generacije! Mi smo pacifisti, jebem ti mater! Zbog tog tvog oružja i filmova s nasiljem poludjela su nam djeca! Hodaju uokolo i samo vrebaju priliku da nekom razbiju glavu, kaj je to normalno? Svaki dan imaš nekog klinca u Americi koji pobije pola razreda!

ĆIRTO: Ovo je mač iz šesnaestog stoljeća!

Umrijeti je čast! Osim toga, ljudski je život precijenjen! Umiranje je selekcija, a ne tragedija! Sport! Lijepo živiš, do pedesete je liga, sedamdesete polufinale, a u finalu su samo oni najizdržljiviji! Rat je, na primjer, diskvalifikacija! Zahvaljujući onima kojih sada nema, mi živimo bolje! To je iz knjige!

RADE: Mogu da kažem samo jednu reč: Ti si gnjida!

Ćirto vadi mač.

ĆIRTO: Gledao sam te jednom u nekoj glupoj predstavi, za naciju je bolje da si ti u zatvoru, ovako ima nade za kazalište i za nas, publiku.

Uzima ga i Rade.

RADE: Znaš koliko sam imao iz mačevanja?

ĆIRTO: Dvojku.

RADE: Peticu!!! Ja sam ti bio štreber, znaš!

ĆIRTO: Ajde, svirajte nam nešto napeto! Poslije ćete se ženit! Prvo predstava! Privatna predstava u čast svadbe, može?

Ptičice deru Cigani lete. Počinje borba mačevima. Isprva je to ispitivanje snaga.

RADE: Znaš šta je gluma?

ĆIRTO: Glupiranje!

RADE: Znaš tko umire prvi?

ĆIRTO: Leptir!

RADE: Gluma! I to od infarkta ili od moždanog udara. Vidiš, ja sam dao život glumi! Nisam ga oduzeo nikom osim samom sebi, možda ja zapravo i jesam zločinac! Stres, učenje, naprezanje moždanih stanica, droga, alkohol, rad noću, šesnaest-satno radno vrijeme, oblačenje, presvlačenje, preoblačenje, brza presvlaka, šišanje, brijanje, puštanje kose, urlikanje, šaptanje, znojenje, probanje, nagrade, govori, svjedočenja, suđenja, vožnja u Fići, vožnja u Rolls Roysu, intervjui, anonimnost, pad u publiku, shizofrenija, depresija, rastavljeni brakovi, Robert De Niro, Jack Nickolson, Fabijan Šovagović, djeca, mi imamo djecu znaš! Tek onda umiru novinari! Oni su drugi, a mi smo prvi! To je statistika! Mi živimo

najkraće i zato se ne dam zajebavat, shvaćaš!

ĆIRTO: Ćanuo si me!

RADE: Jesam li?

ĆIRTO: Misliš da je moj život bezvrijedan? Ha? Šta sam ja? Jel sam ja čovjek ili nisam? Jesam, čovjek sam, i ja sam se rodio! Imam pravo živjet na svijetu? Jel imam? Zašto me Bog onda stvorio ako sam đubre? Kad bi svi bili idealisti, tko bi na primjer živio na zemlji? Ha? Ima vas, ali ima i nas! Ja sam čovjek iskrenog životinjskog nagona! Gdje je, molim te, ljubav kod riba, ha? Ostave jaja u skroz nekom drugom moru, jebate, i zbrišu glavom bez obzira! Zakaj ja ne bi bio životinja, ha? Kultura je vezana uz silu, a sila bez kulture može, vi trebate nas, a ne mi vas!

Borba se zaoštrava.

RADE: Od tebe bi se i pirane rabježale!

ĆIRTO: Ne ide ti baš!

RADE: Znaš šta, u svakoj cipeli čovjek mora imat kamenčić koji ga žulja!

ĆIRTO: Ostat ćeš ti bos!

RADE: Ili bar smrdljive čarape! Onda možda uspiješ!

ĆIRTO: Ovo ti je u svakom slučaju najbolja predstava do sada!

RADE: Znaš šta je Hamlet? Ležeran si i onda samo jednom reagiraš burno. To mjesto mora biti neočekivano!

ĆIRTO: To nisi naučio na Akademiji, priznaj!

RADE: Priznajem.

ĆIRTO: Zakaj si onda išao u školu, vidiš ja nisam, a to znam!

RADE: Kažem ti da ja stalno učim!

ĆIRTO: Ajde još nešto kratko za kraj!

RADE: Bolje je u zatvoru sto puta.

Borba se rasplamsa. Traje još neko vrijeme, a zatim u žaru borbe Ćirto prekine par kablova.

Eksplozija, krik i mrak. Tišina.

KRAJ

